О. М. Степанов. − К. : Академвидав, 2006. – 422 с. 8. Шапар, В. Сучасний тлумачний психологічний словник [Текст] / В. Шапар. − Х. : Прапор, 2005. – 640 с. 9. Магун, В. С. Потребности и психология социальной деятельности личности [Текст] / В. С. Магун. – Л. : Наука, 1983. – 176 с. 10. Воронцов, Б. Н. Разумные потребности личности : сущность, критерий, пути формирования [Текст] / Б. Н. Воронцов. – Воронеж : Изд-во Воронеж. ун-та, 1990. – 191 с. 11. Психологический словарь [Текст] / под ред. В. П. Зинченко, Б. Г. Мещерякова. – М. : Педагогика-Пресс, 1997. – 440 с. 12. Анкудинов, Ю. А. Экономические интересы – движущая сила экономического развития [Текст] / Ю. А. Анкудинов : учеб. пособ. – Днепропетровск : Изд-во ДГУ, 1992. – 112 с. 13. Пастухов, И. С. Экономические интересы, производство и обмен при социализме [Текст] / И. С. Пастухов. – Воронеж : Изд-во Воронеж. ун-та, 1985. – 140 с. 14. Баскова, М. К. Экономические интересы и их взаимодействие : Региональный аспект [Текст] / М. К. Баскова. – Иркутск : Изд-во Иркут. ун-та, 1991. – 112 с.

ГАЛКІН Д.В., *кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник НДЛ з проблем профілактики правопорушень та взаємодії з населенням*

Харківський національний університет внутрішніх справ

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ З ГРОМАДСЬКІСТЮ У ПЕРШІ РОКИ РАДЯНСЬКОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

Повторюваність явища перебуває в цілковитій залежності від відтворення умов: чим точніше й повніше вони можуть бути відтворені в ході подальшого історичного чи природного процесу, тим повніше й точніше мають повторюватися й відповідні явища [1, с. 6]. Отже, звернення до історії

правового регулювання взаємодії органів внутрішніх справ із засобами масової інформації і населенням безпосередньо пов'язане з використанням історичного досвіду в сучасних умовах.

Більшовики, які прийшли до влади у 1917 році, мабуть, як ніхто інший, розуміли значення засобів масової комунікації для формування громадської думки і тому практично з перших днів існування Рада Народних Комісарів (РНК) приймає декрет «Про пресу» від 27 жовтня 1917 р. Для припинення злочинів і провинностей проти народу, скоєних шляхом використання преси, декретом РНК від 20 січня 1918 р. вводився революційний трибунал друку [2, с. 432-434].

Однак з прийняттям Конституції 1918 р., яка закріплювала відносно широке коло демократичних свобод, вплив НКВС на друк послаблюється. Більше того, з 6 червня 1922 р. Декретом РНК з метою об'єднання всіх видів цензури друкованих органів створювалося Головне управління у справах літератури і видань (Головліт) при Наркоматі освіти. Як головний цензурний орган Головліт проіснував до 1990 р., до часу прийняття Закону СРСР «Про пресу та інші засоби масової інформації», яким було проголошено скасування цензури. Разом з тим вживалися заходи проти передчасного оприлюднення у пресі матеріалів і відомостей, що перебували на стадії розроблення. Наказ № 23 Центрального адміністративного управління НКВС від 21 вересня 1923 р. забороняв працівникам надсилати в пресу без дозволу будь-які матеріали про діяльність управління. Винних могли переслідувати в судовому порядку [3].

Певна увага приділялась гласності в роботі органів внутрішніх справ, зміцненню зв'язків із громадськістю. Так, у період чистки в міліції у 1921 р. у пресі з'явилися оголошення з пропозиціями до населення подавати відгуки про

роботу працівників міліції [4, с. 36]. На раді губернських виконкомів України від 10 липня 1922 р. порушувалося питання про заснування в засобах масової інформації спеціальних рубрик, які б висвітлювали діяльність органів внутрішніх справ [5, с. 97], а в наказі по міліції та карному розшуку УРСР від 13 грудня 1923 р. вказувалося на необхідність потурбуватися про широке опублікування і вивішування на помітних місцях всіх (за винятком таємних) інструкцій, вказівок і наказів керівних органів щодо роботи міліції і карного розшуку [5, с. 100-101].

У квітні 1928 р. Другий Всеросійський з'їзд адміністративних працівників, розглянувши роботу міліції, вказав на можливість ознайомлювати трудящих з усім, що виходить за рамки таємно-розшукової діяльності. Бажаним визнано було широко ознайомлювати населення зі станом злочинності у даній місцевості та окремих її видів, динамікою і безпосередніми причинами, що впливають на її рух, а також оголошувати про окремих злочинців. З цією метою пропонувалося ширше використовувати можливості засобів масової інформації, публікувати в газетах прикмети розшукуваних злочинців, своєчасно попереджати громадян про сезонні злочини з описуванням профілактичних заходів [6, с. 6]. На основі рішень Другого Всеросійського з'їзду адміністративних працівників президія ЦК ВКП (б) і колегія РСІ в червні 1928 р. прийняли постанову «Про результати обстеження міліції і органів карного розшуку». В ній наголошувалося на необхідності зміцнення зв'язків міліції з громадськістю в боротьбі з порушеннями громадського порядку, введення в практику регулярних звітів працівників перед трудящими, висвітлення їх роботи в пресі [5, с. 100].

Згодом у 30-50-х роках зв'язки органів внутрішніх справ із засобами масової інформації не припинялись, хоча й мали однобічну спрямованість на основі підпорядкування.

Список літератури: 1. Кедров Б.М. История науки и принципы её исследования // Вопросы философии. – 1971. – № 9. – С. 78. 2. Декреты Советской власти. – М.: Госполитиздат. – 1957. – Т. 1. – 731 с. 3. Систематический сборник действующих руководящих приказов, циркуляров, инструкций по милиции (по 1.03.26). – М.: Изд. НКВД. – 1926. – 842 с. 4. Отчет о деятельности НКВД за 1 полугодие 1921 г. и краткий обзор развития НКВД с 1917 по 1921 гг. – М.: НКВД. – 1922. – 36 с. 5. Малыгин А.Я. К вопросу о гласности в деятельности советской милиции в переходный период от капитализма к социализму: Профессиональные и общественные начала в деятельности ОВД: история и современность. – М.: Академия МВД СССР. – 1990. – 107 с. 6. Бюллетень НКВД УССР. – К.: НКВД. – 1924. – № 1–2. – С. 6.

ГОНЧАРУК В.В., *кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії з проблем профілактики правопорушень та взаємодії з населенням навчально-наукового інституту підготовки фахівців кримінальної міліції*

Харківський національний університет внутрішніх справ

ДІЯЛЬНІСТЬ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ ЯК ФАКТОР СТАБІЛЬНОСТІ РОЗВИТКУ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ

Динамічний розвиток українського суспільства, яке упродовж останніх років на засадах гуманізму та справедливості розбудовує власну державу, інтеграція України у світове і європейське співтовариство актуалізує дослідження та наповнення реальним змістом правові поняття та правові явища. Серед них вагоме місце належить діяльності правоохоронних органів як одному з основних факторів стабільності громадського роз-